

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 105/2019-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. februára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojмира Mamojku a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Alenou Zadákovou, Kováčska 32, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Er 1088/2011 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Er 1088/2011 porušené boli.

2. [REDACTED] priznáva finančné zadostučinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Prešov p o v i n n ý zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Prešov je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 241,20 € (slovom dvestoštyridsaťjeden eur a dvadsať centov) na účet jej právnej zástupkyne JUDr. Aleny Zadákovej, Kováčska 32, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a sťažostná argumentácia

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 105/2019-16 z 12. novembra 2019 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v časti namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Er 1088/2011 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľka je v procesnom postavení povinnej účastníčkou napadnutého exekučného konania, ktoré začalo v roku 2010 doručením návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi [REDAKOVANÉ] (ďalej len „súdny exekútor“). Súdny exekútor po doručení návrhu požiadal Okresný súd Bardejov o vydanie poverenia. Vec bola následne postúpená okresnému súdu, ktorý koná vo veci žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia od 16. mája 2011. Podľa sťažovateľky okresný súd neuskutočnil vo veci od jej postúpenia žiadny procesný úkon a ku dňu podania ústavnej sťažnosti nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora.

3. Sťažovateľka k priebehu napadnutého konania uviedla:

„Sťažovateľka sa o vedení exekúcie dozvedela náhodou, keďže od roku 2012 je mimo SR, tak začala zisťovať, u ktorého súdneho exekútora je vec vedená. Po zistení uvedenej skutočnosti kontaktovala telefonicky [REDAKOVANÉ] súdneho exekútora, ktorý jej oznámil, že výška exekúcie je 4.500 EUR, pričom ak to chce splácať v splátkach, tak to musí splatiť do jedného roka. Následne súdny exekútor oznámil mailom číslo účtu a detaily bankového prevodu. V zmysle telefonickej dohody sťažovateľka uhradila súdneho exekútorovi prvú splátku v marci 2016 vo výške 1.200 EUR a následne každý mesiac do konca roka uhradila splátku vo výške 300 EUR (9x 300 EUR), čiže spolu 3.900 EUR. Z dôvodu, že zo strany súdneho exekútora neboli sťažovateľke zaslané žiadne oficiálne dokumenty, tak sa v decembri 2016 dopytovala mailom koľko je zostatok exekúcie, na čo jej bolo oznámené, že dlžná čiastka je okolo 2.500 EUR, keďže splátky sa zarátavajú aj na odmenu exekútora. Na čo sťažovateľka reagovala mailom, kde uviedla, aby jej súdny exekútor zaslal všetky doklady k exekúcií poštou. [REDAKOVANÉ] na uvedené reagoval mailom, kde uviedol, že dokumenty budú zaslané až po vydaní poverenia. Sťažovateľka následne po konzultácii s advokátom prestala uhrádzať ďalšie splátky. Do dnešného dňa od decembra 2016 disponuje [REDAKOVANÉ] zaplatenou sumou vo výške 3.900 EUR, pričom vo veci mu nebolo udelené poverenie na legálne vymáhanie nároku.

... na základe informácií od súdneho exekútora sme zistili, že právny nárok, ktorý ma byť vymáhaný..., je z titulu rozhodcovského rozsudku sp. zn. H2233/2009 zo dňa 13.7.2009, kde ako žalobca vystupovala spoločnosť [REDAKOVANÉ]

... Sťažovateľka nemá vedomosť o žiadnom rozhodcovskom súde ani o žiadnom vydanom rozhodcovskom rozsudku, preto sa rozhodla v rámci exekúcie brániť. Prvotne sa rozhodla exekúciu uhradiť z toho dôvodu, že si myslela, že uvedená exekúcia súvisí s inou pohľadávkou, ktorá bola vymáhaná súdnou exekútkou [REDAKOVANÉ], kde dobrovoľne splatila sumu 2.605 EUR, avšak po oznámení zvyšku exekúciu v roku 2016 (2.500 EUR) si uvedomila, že exekúcie nemajú žiaden súvis. Na začiatku roku 2017 sa preto rozhodla na základe odporúčania advokáta počkať, kým jej [REDAKOVANÉ] nezašle dokumenty súvisiace s exekúciou.

... napriek opakovaným urgenciám zo strany súdneho exekútora [REDAKOVANÉ]..., aby Okresný súd Prešov vo veci konal a vydal poverenie, nenastal žiaden procesný posun...“

4. Podľa sťažovateľky je postup okresného súdu v napadnutom konaní poznačený zbytočnými priet'ahmi, o čom svedčí aj celková dĺžka konania v trvaní 8 rokov, ktorá je vzhľadom na predmet napadnutého konania neprimeraná. Sťažovateľka v tejto súvislosti argumentovala:

«Predmetom konania, je rozhodnutie o vydaní poverenia, ktoré je upravené v ust. § 44 Exekútorského poriadku (v znení platnom a účinnom v rozhodnom čase). V zmysle odseku 2, súd pre vydanie poverenie skúma rozpor žiadosti o vydanie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu so zákonom. Dokonca v prípade súdnych rozhodnutí zákon ukladá aj 15 dňovú lehotu na rozhodnutie o poverení, čo však neplatí v prípade rozhodcovských rozsudkov. Sme toho názoru, že z hľadiska právnej a faktickej zložitosti veci je možné rozhodnutie o vydaní poverenia na vedenie exekúcie považovať za jedno z najjednoduchších rozhodnutí, o čom svedčí aj 15 dňová lehota v prípade rozhodnutí súdov.

... Pri posudzovaní druhého kritéria, nemožno konštatovať žiadne procesné priet'ahy na strane účastníkov, keďže tí nemôžu akokoľvek „zasiahnuť“ do rozhodovania o vydaní poverenia.

... Správnosť a zákonnosť postupu porušovateľa v konaní, je viac ako spochybniteľná. Je potrebné zdôrazniť, že porušovateľ nevykonal vo veci žiaden procesný úkon.»

5. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol o porušení jej v záhlaví označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní, aby prikázal okresnému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných priet'ahov a sťažovateľke priznal finančné zadost'učinenie v sume 5 000 € a náhradu trov konania v sume 241,20 €.

II.

Vyjadrenie okresného súdu a ďalšie podania sťažovateľky

6. Na výzvu ústavného súdu sa podaním sp. zn. 1 SprO 1648/2019 zo 4. decembra 2019 doručeným ústavnému súdu 9. decembra 2019 vyjadril k ústavnej sťažnosti predseda okresného súdu, zastúpený podpredsedníčkou okresného súdu, v ktorom uviedol:

„... vo veci bola podaná žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok. S poukazom na spotrebiteľské právo a neprijateľné zmluvné podmienky, súd podrobil súdnej kontrole rozhodcovskú doložku, následne žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol. Urobil tak uznesením zo dňa 24.10.2019. Je pravdou, že k tomuto rozhodnutiu došlo s odstupom času, čo bolo spôsobené enormným nápadom v exekučných veciach, okrem iného, práve aj žiadosťami o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovských rozsudkov.“

7. Podpredsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení zároveň uviedla, že netrvá na ústnom pojednávaní v konaní o prijatej ústavnej sťažnosti.

8. K vyjadreniu predsedu okresného súdu zaujala na základe výzvy ústavného súdu stanovisko aj právna zástupkyňa sťažovateľky, ktorá vo svojom podaní doručenom ústavnému súdu 16. decembra 2019 uviedla:

«Porušovateľ v rámci svojho vyjadrenia uvádza, že je pravdou, že k vydaniu uznesenia zo dňa 24.10.2019 došlo až s odstupom času, čo malo byť spôsobené enormným nápadom v exekučných veciach. Porušovateľ teda odôvodňuje porušenie základného práva sťažovateľky výlučne enormným nápadom v exekučných veciach. S uvedeným odôvodnením sa však nemožno stotožniť, keďže sťažovateľ v podstate tvrdí, že vo veci vydania poverenie, je „čakacia lehota“ 9 rokov. V prípade, ak by bolo uvedené pravdou, tak Okresný súd Prešov by v tomto období rozhodoval o návrhoch na vydanie poverenia súdnym exekútorom z roku 2009.»

Považujeme za nevyhnutné zároveň zdôrazniť, že ani objektívne príčiny (enormný nápad) nie sú v zmysle konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR spôsobilé vylúčiť zodpovednosť za porušenie základného práva na konanie bez prieťahov v prípade zásadných prieťahov, keďže všeobecné súdy sú povinné vytvoriť podmienky na naplnenia daného základného práva. A prieťahy v rozsahu 9 rokov nemožno označiť inak ako zásadné, ktoré mohli byť podľa nášho názoru spôsobené len ignoráciou vedenej veci.

Poukazujúc na uvedené, navrhujeme Ústavnému súdu SR, aby o ústavnej sťažnosti rozhodol v zmysle navrhovaného petitu.»

9. Právna zástupkyňa sťažovateľky zároveň vyslovila súhlas s upustením od ústneho pojednávania v konaní o prijatej sťažnosti, „pretože sme toho názoru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci, a to aj s ohľadom na nerozporovanie nami tvrdených skutočností zo strany porušovateľa“.

10. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania v danej veci, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

14. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

16. Sťažovateľka sa svojou ústavnou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť postupom okresného súdu v napadnutom exekučnom konaní.

17. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bezzbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

18. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

19. V súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou ústavný súd už vyslovil, že právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov súdom sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (napr. III. ÚS 15/03

alebo III. ÚS 229/04), keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04), pričom ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných priet'ahov nevyníma. Aj podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na škodu jednej zo strán. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia súdu treba považovať za integrálnu súčasť procesu v zmysle čl. 6 dohovoru (obdobne III. ÚS 15/03, III. ÚS 229/04).

20. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádzala predtým z niektorých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), a to § 6, § 100 ods. 1, § 117 ods. 1 a § 119 ods. 1 OSP, ktorý platil do 30. júna 2016, a v súčasnosti vychádza najmä zo zásady vyplývajúcej z čl. 17 a § 157 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

21. V zmysle čl. 17 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb“ a v zmysle § 157 ods. 1 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravídla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania“.

IV.

Posúdenie vecí ústavným súdom

22. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup

samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESĽP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľky.

23. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že konanie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie tvorí bežnú a štandardnú agendu rozhodovania exekučných súdov. Zároveň ústavný súd vzal na zreteľ, že preskúmanie otázky (ne)existencie vykonateľného exekučného titulu je z právneho hľadiska nenáročná, pričom právna neistota sťažovateľky ako povinnej v exekúcii vedenej bez relevantného exekučného titulu počas doby 9 rokov nie je ničím ospravedlniteľná.

24. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v napadnutom konaní, ústavný súd nezistil podstatnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetnom konaní k zbytočným priesťahom. Na ťarchu sťažovateľky z pohľadu zbytočných priesťahov možno pripísať len skutočnosť, že nehájila dostatočne svoje práva v napadnutom konaní v zmysle zásady „*vigilantibus iuris*“, keď v jeho priebehu vôbec nevyužila sťažnosť namietajúcu priesťahy adresovanú predsedovi súdu a tieto namietala až ústavnou sťažnosťou.

25. Napokon ústavný súd hodnotil postup okresného súdu z hľadiska existencie zbytočných priesťahov v napadnutom konaní, pričom z prehľadu procesných úkonov zistil v postupe okresného súdu najmä jeho nečinnosť. Z predloženého súvisiaceho spisu okresného súdu vyplýva, že vo veci žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia okresný súd ako miestne príslušný konal od 16. mája 2011, keď mu bol spis postúpený z Okresného súdu Bardejov. Okresný súd následne 30. mája 2011 vyzval oprávneného na predloženie úverovej zmluvy spolu s úverovými podmienkami a splnenie uvedenej výzvy urgoval 16. januára 2012. Súdny exekútor 6. februára 2012 a oprávnený 7. februára 2019 doručili okresnému súdu úverovú zmluvu a úverové podmienky. Okresný súd uznesením z 24. októbra 2019 žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia zamietol (uznesenie nadobudlo právoplatnosť 30. novembra 2019). Z uvedeného vyplýva, že okresný

súd o žiadosti súdneho exekútora rozhodol až po vyše ôsmich rokoch, pričom v období od 6. februára 2012, keď mu boli doručené úverová zmluva spolu s úverovými podmienkami, až do rozhodnutia o žiadosti 24. októbra 2019 bol absolútne nečinný. Uvedenú nečinnosť okresného súdu bez existencie zákonnej prekážky ústavný súd hodnotí ako zbytočné prietahy v napadnutom konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho hľadiska netolerovateľné.

26. Obranu okresného súdu, podľa ktorého zdĺhavé rozhodovanie okresného súdu v napadnutom konaní bolo spôsobené „*enormným nápadom v exekučných veciach, okrem iného, práve aj žiadosťami o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovských rozsudkov*“, nebolo možné akceptovať. V súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania dohovoru platí, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, ho nezbavuje zodpovednosti za zbytočné prietahy v súdnom konaní (III. ÚS 17/02). Námietka nedostatočného personálneho obsadenia súdu a vo väzbe na to neprimeraného zaťaženia sudcov pri vybavovaní agendy nepredstavuje dôvody, ktoré by mohli byť interpretované inak než technické a organizačné problémy, ktoré však nemôžu ísť na ťarchu účastníka, ktorý od súdu právom očakáva ochranu svojich práv v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

27. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že v napadnutom konaní došlo k prietahom, ktoré neboli spôsobené zložitou vecí či správaním sťažovateľky, ale nečinnosťou okresného súdu. Z uvedených dôvodov ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadost'učinenia

28. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

29. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

30. Vzhľadom na skutočnosť, že okresný súd svojím uznesením č. k. 2 Er 1088/2011-27 z 24. októbra 2019 právoplatne rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nepostupoval ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde a neprikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov (bod 4 výroku nálezu).

31. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

32. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal.

33. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

34. Podľa § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva a slobody sťažovateľa, je povinný sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

35. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti žiadala o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5 000 €, čo odôvodnila predovšetkým zásahom do jej majetkovej sféry, keďže *„uhradila z vlastných prostriedkov sumu 3.900 EUR, ktorú 3 roky nemôže*

žiadnym spôsobom používať“, pričom nekonanie okresného súdu v jej veci má charakter extrémnych priet'ahov.

36. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

37. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil zásadou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je reparácia nemajetkovej ujmy, nie prípadná náhrada škody, ktorá by sa po splnení zákonných podmienok mohla uplatňovať v konaní pred všeobecnými súdmi (m. m. IV. ÚS 84/02).

38. Vzhľadom na celkovú dĺžku napadnutého konania, v ktorom bolo v čase vydania tohto nálezu už právoplatne rozhodnuté, berúc do úvahy všetky okolnosti zisteného porušenia práv s'ťažovateľky, najmä význam napadnutého konania pre s'ťažovateľku (jeho predmetom je exekúcia sumy 1 103,62 € s príslušenstvom), a tiež okolnosť, že v napadnutom konaní s'ťažovateľka nehájila dostatočne svoje práva, ústavný súd považoval priznanie sumy 2 000 € pre s'ťažovateľku za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde.

VI.

Trovy konania

39. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

40. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania s'ťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom a ktoré s'ťažovateľka uplatnila v sume 241,20 €.

41. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2019 (prevzatie a prípravu zastúpenia, písomné vyhotovenie ústavnej sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3 a § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Za dva úkony vykonané v roku 2019 patrí odmena v sume dvakrát po 163,33 €, teda 326,66 €, a dvakrát režijný paušál po 9,80 €, teda 19,60 €, preto odmena spolu predstavuje sumu 346,26 €. Keďže sťažovateľkou uplatnené trovy nepresahujú sumu vypočítanú podľa vyhlášky, ústavný súd priznal náhradu trov konania v ňou požadovanej sume 241,20 €.

42. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

43. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2020

Mojmír Mamojka
predseda senátu